

**Sygn. akt IV GC upr 527/23**

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2024 roku

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział IV Gospodarczy**

w składzie:

Przewodniczący: SSR Filip Wesołowski

Protokolant: Nicola Kubik-Rusak

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2024 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko (...) spółce z o.o. we W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 270 zł kosztów procesu.

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 grudnia 2022 roku (złożonym w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w elektronicznym postępowaniu upominawczym) strona powodowa (...) S.A. w W. domagała się od strony pozwanej (...) spółki z o.o. we W. zasądzenia kwoty 1019,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że zawarła ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) pojazdu M. (...). Z tytułu zawartej umowy w zamian za świadczoną ochronę ubezpieczeniową (w okresie od dnia 30 października 2021 roku do dnia 29 października 2022 roku) strona pozwana była zobowiązana do zapłaty składki, czego (mimo wezwania) nie uczyniła.

W dniu 26 stycznia 2023 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 210 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując w całości roszczenie objęte pozwem.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2023 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty umorzył postępowanie w całości oraz stwierdził, że każda ze stron ponosi koszty procesu związane ze swym udziałem w sprawie.

Pozwem z dnia 8 maja 2023 roku (wniesionym w trybie art. 505<sup>37</sup> §2 k.p.c.) strona powodowa (...) S.A. w W. podtrzymała żądanie pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się od strony pozwanej (...) spółki z o.o. we W. zasądzenia kwoty 1019,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu.

W dniu 18 sierpnia 2023 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz kwotę 280 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Przynajmniej przyznała, że zawarła umowę ubezpieczenia dotyczącą wskazanego w pozwie pojazdu (na okres od dnia 30 października 2020 roku do dnia 29 października 2021 roku). Zarzuciła jednak, że umowa ta została wypowiedziana w dniu 30 września 2021 roku i tym samym nie została przedłużona na kolejny okres.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa nie zareagowała.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 28 października 2020 roku (...) S.A. w W. (ubezpieczyciel) zawarła z (...) spółką z o.o. we W. (ubezpieczającym) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC), potwierdzoną polisą nr (...), dotyczącą pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zgodnie z zawartą umową ubezpieczenie obejmowało okres od dnia 30 października 2020 roku do dnia 29 października 2021 roku. Składka (OC) wynosiła 920 zł i miała być uiszczona jednorazowo w terminie do dnia 3 listopada 2020 roku.

(dowód: bezsporne;

polisa – k. 33-34)

W wiadomości elektronicznej z dnia 30 września 2021 roku ubezpieczający ( (...) spółka z o.o. we W.) wypowiedział ubezpieczycielowi ( (...) S.A. w W.) umowę ubezpieczenia nr (...), dotyczącą pojazdu o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: bezsporne;

wiadomość z dnia 30.09.2021 roku z załącznikiem – k. 35-38)

W dniu 30 października 2021 roku (...) S.A. w W. wystawiła polisę nr (...), która miała potwierdzać zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) z (...) spółką z o.o. we W., dotyczącej pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zgodnie z wystawioną polisą umowa ubezpieczenia miała obejmować okres od dnia 30 października 2021 roku do dnia 29 października 2022 roku. Składka wynosiła 915 zł i miała być uiszczona jednorazowo w dniu 29 października 2021 roku.

(dowód: polisa – k. 14)

W piśmie z dnia 9 listopada 2021 roku (...) S.A. w W. wezwała (...) spółkę z o.o. we W. do zapłaty kwoty 915 zł.

(dowód: bezsporne;

wezwanie do zapłaty z dnia 9.11.2021 roku – k. 15)

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od strony pozwanej zapłaty składki ubezpieczeniowej z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia. Strona pozwana odmówiła zapłaty podnosząc zarzut wypowiedzenia umowy ubezpieczenia.

Trzeba w tym miejscu podkreślić, że postępowanie cywilne ma charakter kontradiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego pozvem roszczenia, bowiem to ona domagała się zapłaty należności wskazanych w pozwie.

W ocenie Sądu strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby strona pozwana była zobowiązana do zapłaty kwoty dochodzonej pozvem.

Zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2023, poz. 2500) umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się na okres dwunastu miesięcy, z zastrzeżeniem umów ubezpieczenia krótkoterminowego. Zgodnie zaś z art. 28 ust. 1 powyższej ustawy jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu dwunastu miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne dwanaście miesięcy.

Należy zatem wskazać (co zarzuciła strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a strona powodowa tego faktu nie zakwestionowała), że umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) została przez stronę pozwaną wypowiedziana w wiadomości elektronicznej z dnia 30 września 2021 roku. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w powyższej wiadomości precyzyjnie wskazano dane ubezpieczonego pojazdu (numer rejestracyjny) oraz numer polisy. Tym samym strona powodowa otrzymała wszystkie informacje umożliwiające jej identyfikację wypowiedzianej umowy oraz ubezpieczonego samochodu.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa w żaden sposób nie zareagowała. Przede wszystkim nie zaprzeczyła (choćby z ostrożności procesowej), aby dotarło do niej wypowiedzenie umowy ubezpieczenia (wniosek o przedłużenie terminu nie dotyczył kwestii ustosunkowania się do sprzeciwu od nakazu zapłaty, abstrahując już od

tego, że strona powodowa do chwili zamknięcia rozprawy [wydania wyroku] nie złożyła w tej kwestii żadnych dalszych oświadczeń).

W ocenie Sądu nie ulega przy tym wątpliwości, że strona pozwana prawidłowo (a tym samym skutecznie) wypowiedziała umowę ubezpieczenia, co bezspornie wynikało z dokumentów dołączonych do sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Na marginesie jedynie można w tym miejscu wskazać, że zgodnie z art. 73 §1 k.c. jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest nieważna tylko wtedy, gdy ustawa przewiduje rygor nieważności. Oznacza to, że zastrzeżenie formy pisemnej bez wskazania na rygor nieważności czynności oceniać należy według reguł z art. 74 k.c., a zatem jako zastrzeżenie formy dla celów dowodowych (z wyjątkiem zastrzeżenia takiej formy dla wywołania określonych skutków prawnych). Brak zastrzeżonego w ustawie rygoru nieważności wypowiedzenia dokonanego w innej formie oraz brak zastrzeżenia tej formy dla wywołania określonych skutków wskazuje zatem na zastrzeżenie formy pisemnej wyłącznie do celów dowodowych (a strona powodowa nie zaprzeczyła faktowi wypowiedzenia umowy).

Mając powyższe okoliczności na względzie skoro strona pozwana wykazała, że skutecznie wypowiedziała zawartą ze stroną powodową umowę ubezpieczenia (a strona powodowa nie udowodniła, aby zaistniała jakakolwiek inna okoliczność, która uzasadniałaby zasadność roszczenia dochodzonego pozwem), to powództwo nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny i wydając rozstrzygnięcie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony.

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, skoro strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby łączyła ją ze stroną pozwaną umowa ubezpieczenia, to na podstawie art. 805 k.c. i art. 808 k.c., a także art. 26 i 28 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 6 k.c. powództwo, jako nieuzasadnione i nieudowodnione, podlegało oddaleniu, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy stronie pozwanej należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 270 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie.